

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.646 van 18 april 2002
in de zaak A. 96.422/VII-23.523.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat N. DAMMAN,
 kantoor houdende te 2600 BERCHEM,
 Kardinaal Mercierlei 44

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerische nationaliteit, op 13 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 18 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DAMMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 21 februari 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 15 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 september 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 4 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Damman.

Volgens de verklaringen van betrokkene zou hij in 1971 geboren zijn te Hamasia (Armenië), van Azerische origine zijn en zijn laatste legaal verblijf in Armenië gekend hebben. Toen betrokkene twee jaar was zouden zijn ouders verongelukt zijn. Sedertdien zou hij te Hamasia zijn opgevoed door zijn etnisch Azerische oma R. M.. In 1987 zou hij zijn etnisch Armeense vriendin B.N. leren kennen hebben. In 1988 zou hen een wettelijk huwelijk in Leninakan (Armenië) geweigerd zijn omdat ze beiden nog minderjarig waren. Op 13 januari 1989 zou betrokkene omwille van zijn origine zijn aangevallen door Armenen in Hamasia. Hierna zou hij bij zijn vriendin in Leninakan gaan wonen zijn. Toen de Armenen de huizen van etnische Azeri's zouden beginnen vernielen zijn in Leninakan, zou betrokkene in februari 1989 naar Krasnodar (Rusland) gevlucht zijn. Betrokkene zou daar illegaal verbleven zijn. Zijn oma zou bij zijn vriendin te Leninakan gebleven zijn waar zij in oktober 1989 aan een natuurlijke dood zou overleden zijn. Betrokkenes vriendin zou hem minimum éénmaal per jaar in Krasnodar opgezocht hebben. Op 9 oktober 1991 zou zijn vriendin in Leninakan bevallen zijn van hun dochter Ar. Betrokkenes vriendin zou voor de officiële instanties in Armenië gesteld hebben dat de vader H. B. is maar dat die haar in de steek zou gelaten hebben. Op 30 december 1999 zou betrokkene zijn vriendin in Leninakan opgezocht hebben. Op 2 januari 2000 zouden twee politieagenten in uniform geïnformeerd hebben bij zijn vriendin of er iemand illegaal in haar huis verbleef. De volgende dag zou betrokkene Armenië terug verlaten hebben. Kort daarna zou

betrokkenes vriendin terug het bezoek hebben gekregen van dezelfde twee politiemannen ditmaal in burger. Betrokkenes vriendin en dochter zouden door hen verkracht zijn omdat zijn vriendin niet zou willen zeggen hebben waar hij was. Betrokkenes vriendin zou toen Armenië ontvlucht zijn. Hun dochter, die gehospitaliseerd zou zijn geweest, zou niet hebben kunnen meereizen. Momenteel zou betrokkenes dochter bij zijn vriend A. in Leninakan verblijven.

Op 5 januari 2000 zou betrokkene samen met zijn vriendin Krasnodar verlaten hebben. Op 21 februari 2000 zou betrokkene in België zijn toegekomen waar hij nog dezelfde dag zijn asielpcedure startte. Betrokkene is in het bezit van volgende gefaxte documenten: geboortecertificaat en geboortebekräft van zijn dochter, een medisch attest dd. 19 januari 2000 in verband met zijn dochter en een studentenkaart van zijn vriendin.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnd wordt nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met zijn eerdere verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en met de verklaringen van zijn vriendin (O.V. 4.917.988) afgelegd voor het Commissariaat-Generaal.

Met betrekking tot hun poging om wettelijk in het huwelijk te treden verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 4) dat hij geen enkel document en zijn vriendin haar paspoort presenteerde voor de burgerlijke dienst van Leninakan. Zijn vriendin daarentegen stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 1) dat ze toen beiden hun geboortebekräftes voorlegden. Overigens mag het opmerkelijk genoemd worden dat betrokkene in 1988, toen het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan losbarstte (bron: Human Rights Watch Helsinki, "Azerbaijan: seven years of conflict in Nagorno-Karabakh", 1994, p. 1), zich voor de officiële Armeense instanties zou gepresenteerd hebben om te proberen in het huwelijk te treden, maar dat hij stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 1 en 4) in 1987 het niet aangedurfd te hebben om zijn paspoort te gaan halen.

Met betrekking tot de problemen die hij in 1989 in Armenië ondervond stelde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat hij toen regelmatig op straat werd aangevallen en geslagen door Armenen. Voor het Commissariaat-generaal (p. 5 en 6) verklaarde hij echter dat hij éénmaal - op 13 januari 1989 - werd aangevallen waarna hij naar zijn vriendin in Leninakan vluchtte. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 6) dat niemand op de hoogte was waar hij toen verbleef maar dat hij besloot naar Krasnodar te gaan toen de Armenen de huizen van etnische Azeri's in Leninakan begonnen af te branden. Betrokkenes vriendin stelde echter voor het Commissariaat-generaal (p. 2 en 3) dat er zich in Leninakan toen geen incidenten voordeden maar dat betrokkene naar Krasnodar vluchtte omdat de Armenen wisten waar hij zich schuil hield.

Met betrekking tot de bezoeken die zijn vriendin bracht toen hij vanaf 1989 in Krasnodar verbleef verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 9) dat zij hem minstens éénmaal per jaar kwam opzoeken. Zijn vriendin daarentegen stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 4) dat zij na de geboorte van hun dochter in 1991 haar vriend gedurende drie jaar niet meer is komen bezoeken. Ook verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 9) dat zijn vriendin twee maanden bleef toen zij hem voor de eerste maal opzocht, terwijl betrokkenes vriendin voor het Commissariaat-generaal stelde (p. 3) de eerste maal er drieënhalve à vier maanden verbleven te hebben. Eveneens verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 9) dat de laatste keer dat zijn vriendin hem opzocht in Rusland tijdens de zomer van 1998 was en dat zij er toen één maand is gebleven. Betrokkenes vriendin stelde echter voor het Commissariaat-generaal (p. 4) dat zij hem voor het laatst opzocht tijdens de zomer van 1999 en dit voor twee maanden. Tenslotte verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 9 en 10) dat hij zijn dochter voor de eerste maal zag toen zijn vriendin haar in 1994 meebracht naar Krasnodar. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) had hij echter eerder gesteld dat hij tot 1999 niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn dochter te zien.

Met betrekking tot het overlijden van zijn oma in oktober 1989 verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 9) dat hij dit te weten kwam toen zijn vriendin hem voor de eerste maal in december 1990 kwam opzoeken in Krasnodar. Hij verklaarde uitdrukkelijk dit niet over de telefoon vernomen te hebben. Zijn vriendin

daarentegen stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 3) dat zij, toen zijn oma kwam te overlijden, dit hem telefonisch heeft medegedeeld.

Met betrekking tot het incident van 3 januari 2000 verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 12) dat er toen twee personen (dezelfde twee politiemannen als de dag voordien) bij betrokkene waren. Zijn vriendin stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 5) dat er toen vier personen (dezelfde twee politiemannen als de dag voordien én twee onbekende personen) aanwezig waren.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat ze de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen volledig ondermijnen waardoor er geen enkele waarde meer aan zijn vluchtverhaal kan worden gehecht.

Verder dient er te worden opgemerkt dat betrokkene, alhoewel hij verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p. 5 en 15) een niet-praktiserende moslim te zijn, toch over een zekere elementaire kennis van dit geloof dient te beschikken aangezien hij eveneens stelde (p. 2-3) van 1973 tot 1989 bij zijn etnisch Azerische oma R. M., een praktiserende moslim, te hebben ingewoond en door haar te zijn opgevoed. Betrokkene slaagde er echter niet in om voor het Commissariaat-generaal (p. 15-17) enkele eenvoudige vragen in verband met de Islam te beantwoorden. Zo stelde hij dat Istanbul de belangrijkste stad voor een moslim is en wist hij niet wat de belangrijkste dag in de week voor een moslim is, wat het belangrijkste boek voor een moslim is en kon hij, buiten de Ramadan, geen Islamitische feestdagen vermelden. Betrokkene kon ook slechts een heel summiere beschrijving geven van de Ramadan en hij moest het antwoord op enkele vragen hieromtrent (gebods- en verbodsbepalingen) schuldig blijven. (bron : Bowker, J., The Oxford dictionary of World Religions, Oxford - New York, 1997, p.348, 402, 630, 786, 796, 843, 864-865) Eveneens hanteerde betrokkene de gebruikelijke vrouwelijke verbuiging van de Azerische familienaam van zijn oma (CGVS p. 2) en van zijn moeder (vragenlijst pt. 26) niet. Deze beperktheid aan kennis is van die aard dat ze de geloofwaardigheid (verblijf bij etnisch Azerische moslim oma van 1973 tot 1989) en bijgevolg de basis van zijn asielrelaas (problemen omwille van etnie en geloof) verder ondermijnt.

De door betrokkene neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet. De gefaxte studentenkaart van zijn vriendin betreft immers enkel haar persoonsgegevens en de gefaxte documenten met betrekking tot zijn dochter tonen geen enkele band aan met hemzelf, en niettegenstaande betrokkene beweerde dat dit bewust zo was, vermogen zij hierdoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet te kunnen herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond, dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel het volgende aanvoert:

"Onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing en onredelijkheid m.b.t. de gevolgen

Het Commissariaat-Generaal meent dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker wordt ondermijnd doordat zijn verklaringen tegenstrijdigheden zouden vertonen met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en met de verklaringen van zijn vriendin.

Verzoeker merkt op dat hij naar aanleiding van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op een behoorlijke manier werd ondervraagd en dat dit achteraf tegen hem gebruikt wordt om hem te weigeren.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verliep de communicatie zeer gebrekkig doordat de tolk de Armeense taal nauwelijks beheerste.

Zulks moge blijken uit het feit dat volgens de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker 21 kinderen zou hebben...

Een en ander werd door verzoeker nooit verklaard.

Thans weerhoudt het Commissariaat-Generaal volgende beweerdelijke tegenstrijdigheden:

a) Het Commissariaat-Generaal meent een tegenstrijdigheid te ontdekken in het feit dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben in 1989 regelmatig te zijn aangevallen, terwijl hij voor het Commissariaat-Generaal verklaarde dat dit slechts éénmaal geschiedde t.t.z. dd. 13.01.89.

De zogenaamde tegenstrijdigheid is ontstaan omwille van het probleem van de vertaling.

In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet vermeld dat de term regelmatig überhaupt betrekking zou hebben op het jaar 1989. Voormelde notie werd door de Dienst Vreemdelingenzaken volledig uit haar context gerukt. De facto verklaarde verzoeker zowel voor het Commissariaat-Generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken in totaal tweemaal te zijn aangevallen, de eerste keer op 13 januari 1989 en de tweede maal op 3 januari 2000.

Van tegenstrijdigheid is in werkelijkheid geen sprake.

b) Verder is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat een tegenstrijdigheid zou bestaan tussen de verklaring van verzoeker en deze van zijn vriendin m.b.t. de reden waarom verzoeker van Leninakan naar Krasnodar vluchtte in 1989.

Verzoeker verklaarde dat zulks ingegeven was door het feit dat de Armenen de huizen van de etnische Azeri's begonnen af te branden.

Wanneer zijn vriendin deze vraag beantwoordde, vertelde ze wel degelijk dat de Azeri's de Armenen uit Leninakan aan het verdrijven waren door hun huizen in brand te steken, en dat dit de reden was van de vlucht van verzoeker. Dit gegeven wordt onterecht niet vermeld in de beslissing van het Commissariaat-Generaal.

Waar verzoekers vriendin vermeldde dat er zich nog geen "incidenten" zouden voorgedaan hebben, bedoelde zij hiermede dat haar eigen huis nog niet het voorwerp was geweest van brandstichting.

c) Wat betreft de bezoeken die verzoekers vriendin vanaf 1989 aan hem bracht in Krasnodar, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal onnauwkeurig is geweest in de weergave van de verklaringen van partijen, zodat dient getwijfeld te worden aan de wijze waarop dit verhaal werd genoteerd.

Waar verzoeker vermeldde dat één en ander minstens 1 maal per jaar geschiedde, voegde hij daaraan toe dat dit betrekking had enerzijds op de periode 1989-1991 en anderzijds opnieuw vanaf 1994 i.e. 3 jaar na de geboorte van zijn dochter.

Deze nuance is niet terug te vinden in de beslissing van het Commissariaat-Generaal.

Tussen 1991 en 1994 heeft verzoeker zijn vriendin noch dochter gezien.

Zulks stemt overeen met de verklaring van zijn vriendin.

In tegenstelling tot wat in bijlage 26bis wordt vermeld, heeft verzoeker nooit verklaard dat hij zijn dochter tot 1999 niet zou gezien hebben.

d) Ook de verklaring van verzoeker m.b.t. het incident dd. 03.01.00 werd door het Commissariaat-Generaal onzorgvuldig opgenomen.

Verzoeker gaf aan dat twee politiemannen betrokken waren t.t.z. dezelfde twee personen als de dag voordien. Hij viseerde hiermee de twee personen die hem opgesloten hebben in de kelder van het huis van zijn vriendin.

Zijn vriendin sprak over 4 personen. Zij duidde hiermee op de 2 politieagenten (dezelfde als dd. 02.01.00), dewelke het huis binnenvielen, én op de 2 personen die buiten aan de auto stonden te wachten. Deze laatsten heeft verzoeker zelf niet kunnen zien.

Het Commissariaat-Generaal was dan ook voorbarig door een eventueel verschil tussen de verklaring van verzoeker en deze van zijn vriendin onmiddellijk als een tegenstrijdigheid aan te duiden.

e) Verder wordt door het Commissariaat-Generaal onterecht gesteld dat de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker wordt ondermijnd, doordat verzoeker de duur van het eerste bezoek van zijn vriendin bepaalt op 2 maanden,

terwijl deze laatste dit situeert op 3,5 à 4 maanden. Het is menselijk dat men zich na 10 jaar terzake vergist.

f) Hetzelfde geldt wat betreft de wijze waarop verzoeker het overlijden van zijn grootmoeder in 1989 heeft vernomen, alsook wat betreft de aan de burgerlijke dienst voorgelegde documenten m.b.t. de poging tot huwelijk in 1988.

Deze feiten dateren van 11 respectievelijk 12 jaar geleden en het is niet verbazingwekkend dat verzoeker en zijn vriendin dienaangaande een iets andere verklaring afleggen.

g) De vermeend verschillende verklaring m.b.t. het laatste bezoek van verzoekers vriendin is de facto evenzeer een detail.

Het is opmerkelijk dat het Commissariaat-Generaal aandacht besteedt aan deze details zonder de fundamentele overeenkomsten tussen de afgelegde verklaringen van verzoeker en zijn vriendin voor ogen te houden.

h) Tenslotte houdt het Commissariaat-Generaal onterecht voor dat verzoeker niet zou kunnen geloofd worden, daar hij niet kon antwoorden op enkele vage vragen m.b.t. de Islam. Dit wordt ten onrechte tegen verzoeker uitgespeeld.

Verzoeker heeft van meet af aan gesteld een niet-praktiserende moslim te zijn. Verzoeker werd door zijn grootmoeder op generlei wijze tot praktiserend geloof aangezet of hierin ingewijd.

In zijn jeugdjaren ging verzoeker bovendien stevast om met Armeniërs, dewelke Christenen zijn.

Bovenstaande consideraties tonen aan dat de wijze waarop het Commissariaat-Generaal haar beslissing heeft genomen niet met de nodige zorgvuldigheid is behandeld.";

2.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat dit artikel toelaat een asielaanvraag onder meer onontvankelijk te verklaren wanneer de aanvraag bedrieglijk is of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat in dit verband het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen; dat verzoeker werd uitgenodigd voor een interview op voornoemd Commissariaat; dat uit het verhoorblad van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker aan een gedetailleerd interview werd onderworpen; dat hij aldus de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld heeft dat de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook met de verklaringen van zijn vriendin; dat, wat betreft de tegenstrijdigheid in verband met het aantal keren dat

verzoeker werd aangevallen door de Armenen, verzoeker aanvoert dat deze tegenstrijdigheid ontstaan is omwille van vertaalproblemen; dat evenwel uit het administratief dossier niet blijkt dat hij enig voorbehoud heeft geformuleerd aangaande de beheersing van de Armeense taal door de tolk; dat hij geen enkele opmerking heeft gemaakt omtrent vertaalproblemen tijdens dit verhoor; dat de vermelding in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vriendin van verzoeker 21 kinderen heeft, dient beschouwd te worden als een loutere materiële vergissing, en niet als een voorbeeld van slechte vertaling door de tolk, hetgeen blijkt uit het feit dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakt van één kind; dat dienvolgens verzoeker thans geen vertaalproblemen kan aangrijpen als uitleg die hij geeft voor de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal keren dat verzoeker werd aangevallen door de Armenen; dat de desbetreffende tegenstrijdigheid blijkt uit het administratief dossier; dat met betrekking tot het incident van 3 januari 2000 uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard had dat er bij het incident twee personen betrokken waren (dezelfde twee politiemannen als de dag voordien); dat zijn vriendin daarentegen voor het Commissariaat-generaal stelde dat er toen vier personen aanwezig waren (dezelfde twee politiemannen als de dag voordien en twee onbekenden); dat de uitleg van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het dossier;

Overwegende dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voorts verklaarde dat hij naar Krasnodar besloot te gaan omdat de Armenen de huizen van etnische Azeri's in Leninakan begonnen af te branden, terwijl zijn vriendin voor het Commissariaat-generaal verklaard had dat er zich toen in Leninakan geen incidenten voordeden maar dat verzoeker naar Krasnodar vluchtte omdat de Armenen wisten waar hij zich schuilhield; dat de uitleg die verzoeker omtrent deze problemen geeft, geen steun vindt in het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de vriendin van verzoeker "Nee" antwoordde op de vraag "algemene incidenten in Leninakan toen?"; dat verzoeker er niet in slaagt deze tegenstrijdigheid te weerleggen;

Overwegende dat met betrekking tot de bezoeken die de vriendin van verzoeker aan hem bracht toen die vanaf 1989 in Krasnodar verbleef, verzoeker nuanceert dat hij in zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesteld had dat zijn verklaringen betrekking hadden, enerzijds, op de periode 1989-1991, en anderzijds, opnieuw vanaf 1994, drie jaar na de geboorte van hun dochter; dat deze nuance niet kan worden teruggevonden in het verhoorverslag; dat de uitleg van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het dossier; dat de tegenstrijdigheid gehandhaafd blijft;

Overwegende dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard had dat hij zijn dochter voor het eerst zag toen zijn

vriendin haar meebracht in 1994 naar Krasnodar; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker wel degelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij tot 1999 niet de mogelijkheid gehad heeft om zijn dochter te zien; dat bijgevolg de tegenstrijdigheid gehandhaafd blijft;

Overwegende dat verzoeker over een zekere elementaire kennis van de Islam zou moeten beschikken aangezien hij, volgens zijn verklaring, van 1973 tot 1989 bij zijn grootmoeder, een praktiserende moslim, had gewoond en door haar was opgevoed; dat verzoeker er niet in slaagde enkele eenvoudige vragen in verband met de Islam te beantwoorden; dat de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon oordelen dat deze beperktheid aan kennis van die aard is dat ze de geloofwaardigheid en de basis van zijn asielrelaas verder ondermijnt;

Overwegende dat op grond van de hiervoor besproken tegenstrijdigheden en vaststellingen samengenomen de commissaris-generaal zonder zijn appreciatiebevoegdheid te overschrijden en met inachtneming van de nodige zorgvuldigheid tot het besluit is kunnen komen dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat deze elementen de bestreden beslissing afdoende schragen; dat dienvolgens de kritiek die verzoeker nog formuleert op andere door de Commissaris-generaal voorgehouden tegenstrijdigheden of de verklaring die hij daarvoor geeft de rechtsgeldigheid van het besluit niet kunnen aantasten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van "de motiveringsplicht", dat volgens verzoeker "de vermeende tegenstrijdigheden met het eerste interview" veroorzaakt werden doordat de tolk die de Armeense taal niet beheerste en voor verzoeker niet verstaanbaar was "zodat hun verhaal onjuist en onvolledig werd weergegeven", dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal onterecht besloten heeft tot tegenstrijdigheden tussen of ongeloofwaardigheid van zijn verhaal en het verhaal van zijn vriendin zodat het gebrekkig is geformuleerd;

2.2.2. Overwegende dat het in casu volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel; dat het tweede middel evenmin gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien april tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.